

(ناول)

جو جو

ليکوال نصير احمد احمدی

۱۳۹۲ ل ۱۳

ي آثار

Ketabton.com

جو جو

ناول

ليکوال:

نصير احمد احمدي

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

جُوجُو (ناول)

لیکوال:

نصیر احمد احمدي

د لیکوال برېښنالیک

nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاین چاري:

[مختار احمد احسان](#) - د لراوېر د ات کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

پیل

خوارلس کلن هلک تندې واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترگې یې رنې کړې،
کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لگېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بستري ته یې وکتل، سترگې یې رډې
راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، زبون یې وهل شوی و.
پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سېکه یې ختلې وه.
تر څنگ یې بستري ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوگرځېده!
_ادې!!!

* * *

په دهلیز کې ډډ نارینه غږ واوږېدل شو:
_یاالله، ملا صیب راغی.
نبځو منډه واخیسته، یوې تفدانی په پښه ووهله، د بلې د ټکري پيڅکه د بدنۍ په څوښکه کې
بنده شوه، ټولې له کوتې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونگۍ یې ترلې وې.
یوه، د پراته هلک لاس ورپورته کړ، یوه شپه غلې و، بیا یې وویل:
_نبض یې ښه دی.
لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_ملک صیب! ماته خود وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وویل:
_له څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟
ملک ټوخي واخیست، کڅوړنې سترگې یې له اوبښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
_بس! نیمه شپه یې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې ترچوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدري (واسکت) له جېبه قلم راوايست، کوچني چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته
ونیو!

جُوجُو ناول

د پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويز په اوو سرو ټوټو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويز به کوي، دانش و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ورواخيست، ملا ته يې د شلو افغانیو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترگې رنې کړې، د جارو غږ يودم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چېغه راغله:
_ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...
ملک د هغه لاس ورپورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينگ ونيو، په خوند يې وويل:
_توابه زويه! زه يم، ملک لالا دي.
ويې ټوخل، يوې ښځې په بېړه توفدانی ورته ونېوله.
هلک هماغسې وارخطا سترگې رغړولې.
ملک په زوټه وويل:
_بلا! وه بلا!
يوه ډنگره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ورکش کړ، غلې ودرېده:
_خه وايي ملک لالا؟
_زوی ته دې شېدې راوړه.
ښځه په بېړه له کوټې ووته.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يودم يې وخنډل:
_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دي، ټول دلته يو.
هلک هماغسې سترگې رغړولې.
ښځينه وارخطا غږ واورېدل شو:
_هه! دادی!

ملک له شیدو ډک گیللاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې ورووړ، هلک مخ واپړاوه.
ملک وویل:

—وڅښه!

تواب وروڼه کتل.

ملک په عمر پاڅه ځوان ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

—باتوره زویه! یوازې به یې پرېږدو.

درې نارینه ولاړ شول.

ملک نارو کړه:

—بلا، وه بلا!

ښځې په رېږدېدلي غېږ وویل:

—څه وایي ملک لالا!

—په کړاسي (هلک) پام کوه!

د ښځې د ټکري پیڅکې لږېدلې.

ټول له کوتې ووتل، ښځې په بیرته دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونيو، په

چینغو چینغو یې وژړل...

تواب وویل:

—ادې، اوس ښه یم.

ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:

—زما خو دې لږمون خوړین که.

وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را بېل کړ، په عکس کې یوه

نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې،

زرغونې مړۍ را څړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې

ووویل:

یا غوث الاعظمه! را رسېږه.

بیا یې گیللاس ورواخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې

وڅښلې، ورو یې وویل:

—ادې! اجبه بلا مې ولیده.

ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

تواب وويل:

—يوه لوېشت، ژوندی شى پر بسترې ناست و، د پلاستيک غونډې روني برېښېده، لاسونو او پښو
 يې درې، درې ګوتې درلودې، يوه سترګه يې وه، هغه هم په تندي کې.
 ښځې د هلك پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:
 —اه! زويه! ځينې خوبونه درانه وي.

د تواب تندي تريو شو:

—په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انگورو د پانو غونډې غوږونه يې وو.
 ښځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:
 —ځم چې غوړ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:
 —دا د توپ بازی له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه
 را خلاص شوو.
 بل په خبره کې ورولوېد:
 —تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به يې را اخلې.
 —نه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

—تواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کا کا سترګه کوي.
 تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراره، يو هلك په بېړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې يې سره
 وروستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه يې د پخڅې سرته ورسېدل، پښې ته يې زور
 ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.
 غلى کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو گنې ونې ولاړې وې.
 مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې څانگې ته سيخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې
 ولوېدې.

پرېووت، سپينه جنت کوكۍ (پتننگ) والوته، د رشيقي شني پانې يې سترگو ته ودرېدې، سريې پورته كړې، د ونو تر سپېرو تنو وړهاخوا د چنار له لېستو جوړه خاله ښكارېده.

په بېړه يې شاوخوا وكتل، د توپ درك نه و.

كيني لاس ته تاو شو، كوهي ته يې وكتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.

ځير شو، كوهي ته د كوزېدو زينه ماته وه.

تواب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خواته مخه كړه، درب شو، توپ يې پښو ته ولوېد.

تواب چيغه كړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې كړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شاپه تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې څنگ ته كړ، لوټه باد باد شوه.

باغوان ناره كړه!

ـ څوك يې؟

تواب د باغ د دروازي خواته منډه ورواخيسته، له مچلو غزې وار شوې ډبره يې تر غوږ تېره شوه، هلك ښوى له باغه ووت.

كورته راغی، موريې مخې ته ورغله، خويو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره كې ملك ناست و. تواب كوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ كټ ته نږدې پروت و.

د هلك تبه شوه، پلار يې ډاكټر ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.

سهار يې سترگې وروغړولې، سترگې يې رډې راوختې، په غاب كې مالتې پر تې وې.

كړپ شو، هلك پر خپل سر كمپله وركش كړه، د كمپلې تر چولې يې وروكتل، له سپينو خبرنو

پايڅو تورې ډنگرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ كړ، موريې په كاچوغه كې دوا اچوله.

تواب په بېړه وويل:

ـ مالتې.

غولي ته يې وكتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

ـ تر تا مې څار كې، مالتو ته دې زړه شوى؟

د تواب سترگې رډې راختلې وې.

ښځې دهغه پر تندي لاس كېښود، ورو يې وويل:

ـ په دې خوږ موني (پسرلي) كې مالتې له كومه شوې.

تواب غولي ته وكتل. بيا يې دوا وخوړه، غلى پرېووت.

جُوجُو ناول

ساعت وروسته ولاړ شو، په چو تره کې يې نيکه د چيلم نلکې خولې ته نيولې وه، بوډا يودم وخنډل، له خولې يې سپين لوگي راووت، هلک يې ترلاس کش کړ، پر ځنگانه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

— اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لایې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوگي راووت.

تواب ورو وويل:

— ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يودم چيغه کړه:

— بلا، وه بلا!

ښځه په بېړه راغله.

بوډا اتوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

— بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخنډل:

— بکس دې د عطاگي زوی راوړه، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

— له چا سره خوبه دي نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په ښه سروښور اوډه.

ښځې وويل:

— هه!

تواب وروکتل، موري يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخنډل:

— چېرته؟

— ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې راواړوله، سترگې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم

ځوابونه ليکل شوي ول.

بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم و خوځېد، تواب په راوتلوږدو سترگو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واپړول شوه، قلم ولیکل:
_له مامه وېرېږه.
تواب دېوال ته وروښویېد.
قلم ولیکل:
_مرسته غواړم!
هلک په ماته گوډه ژبه وویل:
_ته، ته، څوک یې؟
ولیکل شول:
_د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.
هلک لږزې اخیستی و.
قلم ولیکل:
_زړه دې غټ ونیسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوگرځېده، رڼا د بورېوکی غونډې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت
ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وویل:
_ماته جُوجُو ویلی شې.
تواب خپل ځنگنونه پر تتر پورې ټینګ نیولي وو.
د جُوجُو د مردکی غونډې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
_کوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وویل:
_دا زموږ خدا ده.
غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نری گوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر
غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

__ ښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جو جو وويل:
__ سمه ده، که دې خوښه نه وي، نوزه درنه ځم، هيله لرم چې تر تا زړور انسان پيدا کړم.
يودم ورک شو.
تواب په بېره له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه يې په تېره بياتي د پزې وېښته اخيستل.
کلا ته يې وکتل، پلار يې د تراکتور په ماشين کې گوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ يې واورېد:
__ تراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترگې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږد بدلې غږ يې وويل:
__ تا خراب کړی دی؟
سپينه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جو جو نری سيم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وويل:
__ ته ولې داسې کوي؟
جو جو پر غولي پروت توپ ته پښه وروغځوله، درې شو، د لاتين نری شيشه لاندې را تويه شوه.
تواب چيغه کړه!
__ له دې ځايه ورک شه
جو جو وخنډل:
کوټ کوټ کوټ...
هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر جو جو ورغله، د جو جو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه يې تر
پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې بېرته يې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خدا يې زور
ونيو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جو جو وويل:

_تاوان مې نه خوښېږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه!
 ماتې کوکۍ (د ښښې ټوټې) ټولې شوې، خراغ ودرېد، جوړه شيشه ور ولوېده.
 تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سيم، له سرايه د تراکتور د چالانېدو غبراغی.
 بېرته سپينه رڼا پر ځان را وگرځېده، جُوجُو وويل:
 _ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واپسېدلې.
 تواب په رېږدېدلي غبر وويل:
 _څه مرسته؟
 جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غونډې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو
 غونډې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم گز، يا تردې يو څه ډېر.
 جُوجُو وويل:
 _دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به
 دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
 جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخنډل:
 _کوټ، کوټ، کوټ...
 تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې
 ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
 جُوجُو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
 _اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو
 ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملگري مې په کایناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه
 ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان وروښود، زړه يې ودرېد. بيا
 مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور یم
 چې بل ځای پسې وگورم.
 تواب په حيراني ورته کتل.
 جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
 ويي ويل:
 _ (نه) مه راته وايه.
 تواب غلی و.
 جُوجُو وويل:

جُوجُو ناول

—دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي
طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چاپو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو، زحمت
باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راوړسېدم.
توابع په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
—ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.
یو دم یې وخنډل:
—پوښتنه دې ونه کړه چې څنگه؟
توابع غلی و...
—خیر، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنۍ لمر لرو، ځکه مو
ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.
توابع ورو وویل:
—نوته څو کلن یې؟
په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.
—نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟
موږ ناروغي نه لرو، هریو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.
—اوبیا؟
—چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.
—نوزه څه مرسته درسره کولای شم؟
—بس، ډېر دې نه پاڅابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره،
په خپله کوټه کې به یوازې یې.
جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب ماخستن خپلې کوتې ته لار، مور يې پسې ورغله، خوه وويل چې نه وېرېږم.
 په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
 جُوجُو وار له واره پردې وال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غونډې سکرين ته يې گوته ونيوله، ويې ويل:
 زموږ خط نه شې لېدلې، برقي حروف دي، خوزه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.
 ستاسو د څنگ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس
 کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا
 محرمه يې، په منډه يې له کوره وايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی،
 کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ورتول شول، دومره يې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد،
 ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو
 ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راگرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره
 به سپينې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
 جُوجُو غلی شو، يودم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:
 پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
 هلک په حيراني ورته وکتل:
 دمان
 له ټول کلي سره خپلوي لري؟
 نه

محرم دي؟
 نه، خو په سيالانو کې يې نه گڼو.
 جُوجُو وخنډل:
 کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خدا اور واخلم.
 يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:
 ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خودوو
 پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د
 تحقيق له پاره تردې حيرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي
 يودم غلی شو، ويې ويل:
 گڼ کور مودی، ټول مې وگڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

تواب وويل:

— هغه چې ژېړه لونگۍ تړي، ډبل سپين برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چا چې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنگر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.
— او تاسو؟

— زه او پنځه خويندي.
— ښه نو، اوس بايد خپلې سفینې ته لاړ شم.
تواب په حیرانی وويل:
— سفینه؟

— ستاسو په چوټره کې مې یوه گرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکړی، کورت يې لمر ته پکې ايښي وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.
— نو چرته ده؟
په غوندېو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.
جُوجُو ورک شو.

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالنبت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن څرېدلي سرونه غلي کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکت ول.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پيشو به میو کړل، له غوجلې به د غوار مباره راووته. پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه. د تواب پلار چایجوشې ته لاس وروغځاوه، پیاله یې ورته ونيوله، نیکه یو دم چيغه کړه! _بلا، وه بلا!

د تواب مور په بیرې راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل: _څه وایي، ملک لالا؟

_سترگې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی. بنځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل: _خو ما نجلی ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بوډا تندې تربو شو:

_نوزه دورواغ وایم!

بنځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه. د تواب اوږه درنه شوه، تر څنگ یې وروکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وویل:

_ته وې؟

ناستو کسانو په حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیرې ودرېد.

نیکه وویل:

_پیاله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنډه شوتله کې روان و.

شاته تړلی بکس یې دروند شو، جُوجُو وخنډل:

دا خای بد نه دی.
د هلك تندي گونځې پيدا كړې:
تا بايد چايجوشه نه وای بدله كړې.
جُوجُو وويل:
يوه پوښتنه؟
وايه.
نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارينه وو او هلکانو ته د شيدو له چايو ډكه چايجوشه وروړل
شوه، ولې؟
تواب وويل:
نېكه مې وايي چې هغوی نجونې دي، بلا يې نه وهي.
جُوجُو وخنډل:
كوټ، كوټ، كوټ... هغوی گېډې نه لري!
يودم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لاندې كروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې
ليکې ايستلې وې، له ټايرونو يې خاورې پورته كېدلې.
جُوجُو وويل:
سړ كونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندي تريو شو:
حكومت بلا وهلی.
جُوجُو وويل:
تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شيان ډېر ول، سوالگراو موټر...
هلك په خبره کې ورولوېد:
موږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپټه ټيوټا کې مې نېكه گرځي، سراچه يې د كورد سودا له پاره
درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
نو دا د كليو سړ كونه ولې د سيمې خلك نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:

—گوره، ما دوي مياشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، يا شپږم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حساب ته تېر دي، خود سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماته دي، بس، نوره گټه خو يې درونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل. تېره اونۍ دوو دهقانانو ته وروگرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لگېد، کارېز وچ دی، فصلونه موله تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خودا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشړپاکاوه، بد يې اموخته کړو، ترڅو به د نورو خيرات ته ناست يو. د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پنبو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده. جُوجُو په غوسه وويل:

—دا چا وويستته؟

تواب مخامخ گوته ونيوله، د چنار له گڼو ونو يو ځوان راووت، بنکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل. د پيازو په شنو ډکو کې سپېنه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپک کړل، جُوجُو تر جوړ ووزر ونيوله، د پختکې پر مات وزي يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته. جُوجُو پسې غږ کړ:

—سمه ده، خوله انسانانو ليرې گرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

—پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

—ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

—زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بېړه وويل:

—پام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنگ ولاړ و.

د هلک گوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوږه پورته شوه.

جُوجُو وويل:

— کربوری ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې را پسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ. تواب په خبره کې ور ولوېد:

— خو کربوري خطرناکه دي.

جُوجُو وويل:

— داسې انسان راوښيه چې کربوري کوم ازار ور رسولی وي؟ د هلك سروځېد.

جُوجُو وخنډل:

— زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه. تواب وويل:

— داسې هم نه ده، گل ماما ته وگوره، که غوايان نه وای ورباندې گران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخنډل:

— خود غوايانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، گل ماما ته یې له لیرې سلام ورواچاوه، غوايي ته ودرېد.

جُوجُو وويل:

— پر څښتن دې گران یې، تازه رشقه درته رېبي.

برگ غوايي رمبراړه کړه.

جُوجُو وويل:

— غوايي گيله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې، نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوي؟

هلك په بیرې وويل:

— ولي؟

تور غوايي رمبراړه کړه.

جُوجُو وويل:

— ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوايي وایي، پلار یې ټول عمر د گل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولې ووت، د قصاب چاړې ته یې سیخ کړ.

برگ غوايي رمبره کړه.

جُوجُو وويل:

— سخت ناروغه دى، خو بايد ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه بنود، څښتن يې خيرات منلى.

تواب روان شو.

جُوجُو وويل:

— پوه شوې؟ گل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.

تواب وويل:

— مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.

— اه گرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه

غواړي.

د مکتب ترد پواله، يو خوار سپى راتاو شو، کورنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله

هلکانو منډې پسې وهلې.

جُوجُو وخنډل:

— سپى وغږوم؟

تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ماسپښين دوي بجې وې، تواب لويه چايجوشه ترلاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا كوږ
تلو. چايجوشه يودم سپكه شوه.

تواب وويل:

ـنبه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـچای دی؟

ـهو.

ـنو چېرته يې وړې؟

ـزړه كلا مونږ ته ده، نيكه مې وايي چې ډېر يو، گذاره مونږ نه پكې كېږي، نوې ابادي يې شروع
كړې ده.

هلك د باغ تردېواله را تاو شو، يو چا غږ كړل:

ـتسه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يودم كوږ شو، پر خرپوټي تورچای پرېوت، پورته يې وكتل، يوه گردې سړي د كلا د دېوال
پخڅه تراشله.

هماغه سړي وخنډل:

ـد ملك لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډكې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب كلا ته ورننوت، دوو كاريگرو په خټه كې غوايي گرځول.

هلك توره چايجوشه پر غولي كېښوده. نيكه يې د لرگي پر زينه ولاړ و، لكه يې په پخڅه كې تر
پرې شوې سوري ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

ـملك لالا دې ولې لكښې ته سترگه پټه كړې ده، لكه خو ټوپك نه دی؟

تواب د دېوال سيوري ته د خرې پر كته كېناست.

جُوجُو وويل:

ـپه دېوالونو كې يې دا سوري ولې پرېښي دي؟

ـد دښمن له پاره.

ـله چا سره بدې لری؟

تواب خپله ككړی وگروله.

نه

ملک و خندل:

ها زويه، چای دې راوور؟

تواب وروکتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورویې وویل:

ملک لالا، موږ بدي داریو؟

ملک په حیرانۍ وروکتل:

نه!

نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟

بوډا و خندل، د هلک پر سړيې لاس کېښود، ورویې وویل:

د تربرونو له پاره.

روان شو، کاریگرو ته وروگرځېد.

جو جو وویل:

دا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه، ځناور ته وایاست؟

نه، د تره زامنو ته.

نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نیکه ته منډه ورواخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:

د تره زامن مې راباندې گران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.

لومړی ملک و خندل، بیا ناستو کاریگرو خندا ورسره بدرگه کړه.

یوه کاریگرو وویل:

هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنگر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کڅوړنې سترگې یې درلودې،

تر سپینې زړې خولۍ یې لاندې وېښته راوتلي ول.

ملک په خندا وویل:

اه، سر مالمه، راځه.

د تواب غوږ و تخنېد.

جو جو وویل:

دا سپړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:

— زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جو جو غلی شو، یو دم یې وویل:
— پوښتنه وکه!
— څه؟

— راته ووايه چې د معلمانو ځواب څه و؟
— ښه، ووايه!

— معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې گڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته څیرولای، خود سر معلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورو لوبد:
— قناعت یې وکړ؟

په اوږه یې چونډۍ ورو لگول شوه:
— وار راکه د سر معلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وایي، دهغوی له پاره یو څه زحمت ومني، خود معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وایي. بس، سر معلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خدا راغله:

— یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سر معلم د کوټو پر کښدل شوي تهداب راگرځېدل.
ملک په خدا وویل:
سرمالم نوې وکړه.

په کارېگرو کې یوه ور غږ کړل:
— څه وایي؟

— وایي چې نخشه مې خونښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د اېښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخڅه تراش له پاسه ور غږ کړل:

— کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکړه، زور شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
تولو وخنډل.

جو جو وویل:

— دا خبره په لیکلو ارزې، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ و تخنید، څنگ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترگې یې رنې کړې، جو جو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وویل:

— نیمه شپه ده.

جو جو بستري ته ورتپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا و نیوله، ویي ویل:

— نن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.

تواب کېناست.

جو جو وویل:

— مازېگر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې گرځېدم، یوه مرغی مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته

وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سړې، مړې ټنکې به یې وپرسېدې،

خوندور غږ به یې له ژیرې مېښو کې راووت.

ډز شو، مرغی والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه

ځوانه ټوپک ووت. څو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د

ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلی ږنگه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازي ته یې ټوپک

ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوري، سوري شوه.

هماغه کورته مې ورتپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک

پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازي ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کورننه ایست.

له چا به مې پوښتنه کوله بس، په باغ کې وېرېدلو چرگو ته ورغلم، یوه سره چرگه خپلو چرگو ورو

ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاد مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرگوړي شنو غنمو

ته ورگه شوي ول، د پتي خاند د لوتو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري بڼه نه وه لگېدلې، ټوپک يې راخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرگوړو ته مې وکتل، سرونه يې څرېدلې وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله جو جو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل: ورپه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و. تواب وچې سترگې ورته نيولې وې...

جو جو وويل:

له هغه ځايه دې خواته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته وروگرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خبرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو گوټو کې يې رڼې مردکۍ ښې نه ښکارېدلې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور... د خره بچيه... غالی دې وکړې. سيوري ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو بڼه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سرناست و، مور يې راغله، تور پيشينگوري يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنياد مانو به څه زده کړې.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک. جو جو غلی شو.

يو دم د کلا دروازه وټکېده.

جو جو په بېره پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه. تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل: څوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غبراغی: زه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولگېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواړه خوله يې وويل:

باتوره، د خداي روی ومنه، د زېڼکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کين لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

په دې نیمه شپه به تر ښاره څنگه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.

باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ د پوال تېزه رڼا ولگېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
توابع دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترگې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرگینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. توابع دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مینځ ته راغی، توابع له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
په لاره کې مړه شوه.

هلک برج ته وخوت، د کلي له مینځه چیغې راتلې، په تنگو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ورروان ول.

* * *

نیکه په غوسه و، سپکې سپورې یې ویلې. توابع تر کرکۍ وروکتل، د سهار خره وه، نیکه په ډېران کې گرځېده. هلک د باندې ورووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.

بوډا په گوتو کې نیولی کاغذ پورته ونيو، په خشکه یې وویل:
زما کوټه چا جارو کړه؟

د توابع مشر خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نیکه چیغه کړه!

بلا، وه بلا!

ډنگره ښځه مخکې ورغله.

څه وايي، ملک لالا!

دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لږزې اخیستې وه.

ښځې په خواره خوله وویل:

ملالی.

نيکه چيغه کړه!

—دا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

بنځه لږ زېده.

نيکه وويل:

—يوه بله پاڼه ام ورسره وه.

بنځې له چوترې را کښته شوې، ټولې په ډېران کې گرځېدې، نيکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:

—د غواوو پښې وگوره!

تواب ورغی، پاڼه يې له لنډو خوشايو را پورته کړه، لستونې يې پرې تېر کړې، کوټې ته ننوت. نيکه

په غوسه و، تواب پاڼه بډا ته ونيوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانگه د مخامخ برج د بام له

لرگو لگېدله.

يودم چيغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، گيلاس يې تر سر تېر شو، د کوټې پر لويه

شيشه ورغی، شيشه درې وړې لاندې را ولوبېده.

تواب په بېړه دالان ته ورننوت، پلار يې په غوسه و، بنځو ته يې ښکښلې کولې ويل چې ږنډې

دي، د جايداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب يوه شېبه په وره کې ودرېد، بنځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د

پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنگ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور يې کونج ته

ناسته وه، اوښکې يې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لوري يې ورواخيست، له کلا ووت. کين لاس ته تاو

شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره يې ورواچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

—ها! تندې دې سم ونيسه، خواشینی ښه نه ښکاري.

تواب وروکتل، جُوجُو يې تر څنگ ناست و.

تواب وويل:

—نيکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مينځ په ډېران يې د ځمکې قواله موندلې وه.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبد:

— پوهېږم.

تواب په غوسه وويل:

— خور مې غټه نجلی ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رڼه ککړی کېناسته، جُوجُو وخنډل:

— کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:

— ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

بيگا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

— که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کیشتی جوړولې.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

— په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوار کې نجونې څه

ملا متې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به گرځي چې د کاردی که بېکاره. که

همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې

نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور یې ورواخیست، یوه پنډه شوتله یې وربېله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره

کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نیکه ته یې وکتل، لایې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتڅېږد، جُوجُو وويل:

— بوډا ته ووايه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک گیلان کور شو. پلار یې په غوسه وويل:

— پام!!!

تواب وويل:

— نه شم کولای.

بوډا په حيرانۍ ورته وکتل.
 تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
 تواب په غوسه وويل:
 _نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
 جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
 _خوزه باید ورباندې پوه شم.
 _نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چيلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
 ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانگه د کوټې د یواځینۍ دريځې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
 تواب وويل:
 _اوس یې وخت دی.
 د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړلوگی راووت.
 تواب غلی کېناست. بوډا وروڼه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولگول شوه. تواب وويل:
 _ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
 بوډا یو دم وتوخل، په توخي کې خدا ورغله:
 _خوب دې لیدلی!
 _نه، یوازې یوه پوښتنه وه.
 بوډا چیغه کړه!
 _بلا، وه بلا! ساده چاپې دې پسې څه کړ؟
 له دالانه بنځینه غبراغی.
 _تیار دی، اوس یې دروړم.
 نیکه وويل:
 _گوره بچو، په داسې چټیا تو دې سر مه خرابوه.
 تواب په رېږدیدلي غبروويل:
 _که ملالی. مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پرې پران نه اچول.
 د بوډا د تندې گونځې ژورې شوې:
 _زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه !!!
 تواب په منډه کوټې ته ننوت.
 جُوجُو وويل:

وېځنډه

تواب پر ترلې بستري کېناست.

جُوجُو وويل:

مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حيراني ورته وکتل.

نه

نو نوم يې څه دی؟

د تواب تندي تريو شو:

نه شم ويلاي.

ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وويل:

يوه ټکي ته مې پام شو، وړې نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالی... خو چې غټه شوه او

واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسري، سياسره، کډه، عاجزه، د حيواناتو مور، بلا... دا ولې؟

تواب په غوسه وويل:

دا مه راته وايه چې له نیکه وپوښته

جُوجُو وخنډل:

اه، گرانه! سپکه مې نه درباندي لورېږي، خو که ورباندي پوه شم، بده به نه وي.

تواب فکر يووړ، يو دم يې وويل:

راځه

هلک د باندي ووت، د کلا دروازي ته ورغی، شنه فصلونه ولاړول، د دهقان کوچني زوی د پيازو

له نړيو ډکو څخه واښه ليري کول.

تواب پرپوله ورته کېناست، د ځان په منگ هلک ته يې وويل:

پلار دې څه نومېږي؟

هلک وخنډل:

نوي خونه يو راغلي، باز مير.

ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې ترگرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

بازمير راغی، خپل زوی يې له وليو ونيو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې يې تړلي سوکان
تاو بدل.

تواب له اوبو پورته شو، پر خوله يې لستونۍ تېر کړ، وينې وه.
د بازمير زوی په دوه-دوه کېده، زورونه يې وهل...
وخت ووت، جنگ سوړ شو، بازمير د شخړې علت وپوښت، زوی يې وويل چې زما د مور نوم يې
غونښت.

سړي ته غوسه ورغله، تواب ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:
_ته بد اخلاقه يې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، ښځه کور ته لاړ، د مکتب کتابونه يې راوپلټل.
جو جو وويل:

_پزه دې هم وينې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې ايښې ته ودرېد، د مور ټکرۍ يې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای
کېناست.

جو جو وخنډل:
_نو ته بد اخلاقه يې؟
هلک په غوسه وروکتل.
جو جو وويل:
_ټوکه وه.

تواب يو کتاب ورواخيست.
جو جو وويل:

_ښه نو، د ښځې د نوم اخيستل بد اخلاقي ده!
تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم، خو دوی يې شرم گڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک يې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره يې پوښتنه وکړه، بېرته لويې
دروازې ته ورنږدې شو، سړی يې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم گام واخيست، خو تواب يې تر مخ ودرېد، سړی وڅرېد، ورو يې وويل:

— نیکه مې مور ته بلا وايي، پلار مې د سیاسي نوم ورباندې اېښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟
 سرمعلم وخنډل:
 — په اصلي نومونو یې شرمېږي.
 تواب وویل:
 — په رښتیا هم، شرم دی؟
 سړي د تواب پر سر لاس ورتېر کړ، ورو یې وویل:
 — زموږ د پیغمبر مور یې بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لور یې هم بي بي فاطمه که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.
 سرمعلم روان شو، تواب یوه شپېه د دېوال سیوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خولا هم خټې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سپکه لاهه وه ختلې.

* * *

تواب تر پرې لاس تاو کړ، د شاه د خرڅ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جوجو د رڼو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیرې وویل:
 — په شاه کې دې څه کول؟
 جوجو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:
 — له څونگېنې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.
 تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچني سخوند ته کېښود.
 جوجو وویل:
 — ښه یې نه ساتې. ورته وگوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.
 تواب په بیرې وویل:
 — پلار مې.
 جوجو ورک شو.
 باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه یې وویل:

د مېلمنو د کوټې کونجې (کيلي) راوړئ !!

ډنگره بنځه په بېره له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجې يې سړي ته ونيوله. باتور له کلا ووت.

تواب گړندي گامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نیکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې. تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، خبره يې ږنگه ښکارېدل. پلار يې راغی، د گاز پر دې پورې تړلې جالۍ ته يې اور لگيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژپړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خیرنه لونگی. يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالدانې داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنگ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېگ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخیسته، بنځه په لوگي کې پټه وه.

تواب د تراکتور ټيلې ته ورغی، گېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، گیلنه يې کړه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترگو کې يې د دېگدان لمبه ښکارېدل.

تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څرېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېوت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننوت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو څرې اوبه تويې شوې.

پر دسترخوان د لنډې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې گولې وروسته به يې د لاس يوه يوه گوته خټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاسټي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

— ستا يې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

— تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

— درغله.

ورويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه گوله نيولې وه.
مېلمه وويل:

—بس دی، نه يې شم خوړلې. خود باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه گوله وراخيسته.
د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه گوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خود
تواب تره ټينگار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې
وخوړه.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:

—مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.

تواب په ټيټ غږ وويل:

—دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.

شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوږه ورواچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې
بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستي وه:

—ياره ملکه اجب سوډرشی و، د کلاشینکوف دوه گولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چارې ته
ځان نه ورکاوه.

ملک په خبره کې ورولوېد:

—څنگه دې وموند؟

سړي په خوند وويل:

—بس، چا راته وويل چې د بدي دار ورور دې ځنگله ته وتلی، ما هم کلاشینکوف راواخيست، يوه
دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خداي مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې
خېرۍ له تنې مې وروکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د
کلاشینکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ راواوښت. منډه مې وراخيسته،
په گېډه کې لگېدلی و، خولا يې هم چارې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ورپرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

—ولې؟

تواب په خبره کې ورولوېد:

—نه پوهېږم.

نيکه وخندل:

— ياره عبدالرحيمه ، نر کار دې کړی ، زمري يې ، زمري .
مېلمه په خوند وويل :
— اوس به گلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدې څه ته وايي !
نيکه په خبره کې ورو لوبد :
— گلاب شاه دې ونه موند ؟
— نه په خدای ، چا ويل چې ايران ته تنبېدلې . بس ، په کومه ورځ چې يې زما ورور را وويشت ، له
هماغه ساته ورک دی . خو ښه شو ، ما يې هم د ورور ستونۍ ور پرې کړې ، خلاص په خلاص .
د نيکه خندا پورته شوه :
— ياره عبدالرحيمه ، زمري يې زمري .
جُوجُو وويل :
— زمري څه ته وايي ؟
تواب وويل :
— يو حيوان دی .
— نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپرسېد ؟ حتما به کوم ښايسته حيوان وي .
— نه ، زموږ د مکتب په کتاب کې يې عکس شته . بېره ، بدشکله څېره لري .
جُوجُو وويل :
— ته به نه يې خبر ، بوی به يې ښه وي ؟
— که داسې وای ، نو پر خوله او پزه به يې مچان نه راټولېدای .
— هوښيار به وي ؟
— نه ، يوازې په ښکار کې پياوړی دی ، نور ژوندي ساري وژني .
جُوجُو وويل :
— بيا خو دې نيکه سم ورته وايي ، مېلمه په رښتيا هم زمري دی .
د نيکه غبراغی :
— وه هلکه ، څنگه لکه مچ له ځان سره ښکېږي ؟
تواب وار خطا شو :
— هېڅ ، هېڅ .
په منډه د باندې ووت ، کلا ته ننوت ، په چوتره کې غلی کېناست . چوپه چوپتيا وه ، پورته په رڼو
ستورو کې د طيارې سور خراغ مړ او بل کېده .

جُوجُو وويل:

ـبښه نو، زمري مو د غيرت ښه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وويل:

ـپه تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

هلک په خبره کې ورو لوېد:

ـخپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

ـقتل گلاب شاه کړی و، ورور يې څه گناه درلوده؟

تواب په خبره کې ورو لوېد:

ـسړې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدې پاتې دي، مړی نیکه کړی وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا

ووت، نیکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نیکه په بیره وويل:

ـتوابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و، وار خطا ښکارېده، وروسته يې د گاز ډبې ته

لاس وروغځاوه، تياره شوه.

تواب وويل:

ـډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وار خطا غږ يې واورېد:

ـتا ته د بدې زور نه دی مالوم.

د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.

تواب وويل:

ـمه وېرېږه، په تاپسي نه دي راغلي.

ځواب يې وانه وړېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه گرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد،

خلک راتول ول.

تو اب اخوره ته وخوت، پريو چا سپين خادر هوارو، د خادر يوه برخه په وينو سره وه. له څنگلوري
کوره د بنځو کوکي راتلې.

* * *

د تو اب اوږه په شدت وخوځېده. نيغ کېناست، سترگې يې وموښلې، جو جو و، تو اب په بېره وويل:
_دا دوې ورځې چېرته وې؟
جو جو په خبره کې ورولوېد:
_هله! تنور وگوره!
تو اب په حيراني ورته وکتل.
جو جو وويل:
_په لښتو او خوشايو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.
هلک ولاړ شو، دالان ته يې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه يې اورلگېت ونيو، ټيټ شو، له تناره يې
لښتې راوايستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بيگاني انگار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده
مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. بنځو ته يې وکتل، د ټولو سترگې رډې راختلې وې.
خوږ يې چيغه کړه!
_دا ټول ستاله لاسه.
تو اب په خبره کې ورولوېد:
_چتياټ مه وايه!
مور يې وويل:
_ته بايد خطرناکه شيان په لښتو کې پټ نه کړې.
د تو اب تندې تريو شو:
_زه نه وم خبر.
خوږ يې وويل:
_نو پېريانو احوال درته راوړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟
تو اب په منډه له دالانه ووت.
جو جو وويل:
_اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند درېد کړ.

هلک اوږد و غځېد.

جو جو وويل:

—پوهېږم، بيخايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، ډېر وخت رښتيا نه وي.

هلک چت ته کتل.

د جو جو غږ يې واورېد:

—اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفینه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ

يې کار وغوښت، بله ورځ څو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.

تو ابهماغسي غلی و.

جو جو وويل:

—تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اوري يې نه و بل کړی.

له چوترې د نيکه غږ راغی:

—بلا، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.

جو جو وويل:

—هو رښتيا! هغه سړی يې ولې ستاسو په کلي کې وويشت؟

—دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.

جو جو وويل:

پوه نه شوم؟

—له شاوخوا کليو سپين ږيري راټولېږي، غواړي چې دا دښمنې ختمه کړي.

د جو جو سترگه وځلېده:

—ښه کار دی، خودوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پتيو ته د

چرگوږو د اوبنتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې څرېدلې شونډې گرځېدې، خو هېچا هم سر

پسې ونه گرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

—تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.

جو جو وويل:

—اه! تراوسه خو سم نه شم ورته ويلای، خودې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل

ښه خبره ده.

جو جو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

— ځينې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړۍ به د شيرود کلا کيسه راواخلم. څو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکۍ او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

توابع په خبره کې ورو لوبد:

— نو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

— اهرانه، زما خبرې لاهه دي خلاصې.

توابع بکس ته لاس وروغځاوه، يو کتاب يې راويست، پانې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

— د زموږ تاريخ دی، ورته وگوره، څو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

— زه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پانه خورو، دې ته د فکر پانه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خود دې پانې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځي، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شوليدلی، دا بوټي مويو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ويني، خود نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري وړو، زړو موجوداتو ته دا پانه راوړي. يوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پانه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پانې راوړې، زر پانې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پانو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خوزه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پانو ته سترگې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترگه يې وځلېده او ويې ويل:

— گرانه! په تېرو وياړنه دی، خوتاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

توابع غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترگو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

— ورته وگوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

تو اب په حیرانی ورته کتل.

جو جو وویل:

— ډاډه یم، واسکت او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وگوره، د ایران ټاپه ورباندې
بنکاري، د پلار، نیکه ترلې ژېړ پاڅونه (هندوستانی پگړۍ) چې د غیرت نښې یې گڼي، هم د
نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خولا اوس هم
ډوډۍ په خوشایو پخوئ.

تو اب غلی و.

جو جو وویل:

— د بشر د هوساینې له پاره موڅه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ
سرحد درباندي بند شي، له لوږې به مړه یاست.

هلک غلی و.

جو جو وویل:

— پاتې کیسه واوره، سپین ږيري لا په غیرت کې غږېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه— لس کلن
ماشوم راووست، ماشوم گیلې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږيري د خپلې
خولې لارې د ماشوم په خوله کې ور وڅخولې، ماشوم بېسده پرېووت، ډوډۍ دعاوې کولې، ویل
یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه ولېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې
کورته ورساوه.

یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بیگامې خوب لیدلی، په وطن کې
به فقر، جگړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.

د بوډا د خوب کیسه لانه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکي راووتې، هلک مړ و.
جو جو غلی شو، تو اب په حیرانی ورته کتل...

جو جو وویل:

— اه گرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لارو او خوبونو وطن نه جوړېږي.

له چوترې د نیکه غږ راغی:

— بلا! وه بلا! ږنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.

تو اب په بیړه جو جو ته وکتل.

جو جو وویل:

— ماڅه نه دي کړي.

* * *

تواب په خاورو کې پلټی، ووهلې، زنگون يې دروند شو، په بېړه په پښو ودرېد، لار، له نورو هلكانو گونښی كېناست.

جُوجُو وويل:

—ته ولې لوبه نه کوي؟

تواب مخامخ گوته ونيوله:

—هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنگ مه بدوه، بڼه کوټبال (فوتبال) نه شي کولی.

—کوم يو؟

—په دفاع کې ولاړ هلك، هغه چې لوړه ونه لري.

—خو د گول و هوڼکو خونده مونږ نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه — صفر بايللي ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

—هغه د خر پرتاگه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور گډه شي؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

—تر ما تکره دی. که داسې نه وای، نوزه به يې هم په مسابقه کې نيو لم.

—اه! تمه دې مه باسه.

—څنگه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ودرېد. يو دم د خر پرتاگه هلك چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بېړه له ميدانه

ووت او په خاورو کې كېناست. توپ ودرېد، هلكان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلك

رنگ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکراروله:

—پیری!!!

تواب څنگ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

—تندی دې سم ونيسه، بس! پراوړه يې ور كېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي

کړی.

يوه هلك وخنډل:

—مات ياست، بانې کوی.

په ونه لوړ هلك ته غوسه ورغله!

—له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:

— راځه! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.

هلک ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلک وويل:

— پروا نه کوي، په لسو نفرو هم توپ کولای شو.

د تواب په غوږ چوندی ولگول شوه، جُوجُو وويل:

— ور مخته شه.

تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:

— ما نيسئ؟

هلک د (هو) په بڼه سر و خوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ورگډ شو. يوه شېبه يې منډې

ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:

— گول ته ور نږدې شه.

تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې بڼې پښې بټه گوته ورته سيخه کړه او توپ د گولچي له اوږې سره بڼويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پر مخې پرېوت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېزنه و، خو گولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. گولچي چيغې ووهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينگ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيسته وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ورپورې خنډل.

لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوگرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اوږېدل کېدل.

تواب نيغ جومات ته لاړ، د مانبام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نرۍ غوږاته ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب دهغې تر څنگ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

څه شوي؟

د نجلۍ ژړا زور ونيو.
 له چوترې څخه يې د تره چيغه راغله!
 _دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېړه غواړي.
 وار خطا بنځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود، په رېږدېدلې غږ يې وويل:
 _د خدای روی ومنه! غلې شه، که دې نیکه خبر شو، خدایکه د ژوند څکه ورنه وکړي.
 تواب وويل:
 _تره ناوې! څه خبره ده؟
 ځواب يې وانه ورېد.
 تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:
 _هیلۍ يې ولې وهلې؟
 بنځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکي د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېگ په تل باندې د شیدو د دارو د لگېدو غږ اورېدل کېده.
 تواب وويل:
 _ادي! زما خبره دې وانه ورېده!
 بنځې ورو وويل:
 _څه يې کوي، خوارکۍ يې له اخه ټوخه واچوله.
 _ولې؟
 _هیلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تېري ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.
 غوا وځوځېده، بنځې په بېړه له لنډو خوشايو خپلې پايڅې ورتولې کړې، په غوسه يې وويل:
 _مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.
 تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:
 _د شیدو خونده يې نشته، خوسکۍ ور پرېږده!
 تواب ټيټ شو، پرې ته يې لاس کړ، خوسکۍ تر غوا لاندې ووت.
 بنځه دالان ته لاړه.

* * *

د تواب غور و تخنبد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

—دا نیمه شپه گوره!

جُوجُو تر لاس ونيو:

—راځه!

تواب په حیرانۍ وويل:

—چېرته؟

—وروسته به پوه شي.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سرگرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترگو ته د بټې گوتې په

اندازه سپینه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ یې واورېد:

—زه یم، په ما پسې راځه!

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې یو گز پورته روانه وه، تواب گامونه پسې واخیستل. د کلا دروازې ته

و درېد، حیران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنگو کوڅو کې مخته تلله،

له یوه کوره د ځنځیر شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

—چېرته څو؟

ځواب یې وانه وړېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بیا د گڼو نیالګیو په

پاڼو کې ننوته. تواب گړندی شو، د نیالګیو په مینځ کې یې لار وایسته، مخامخ یې وکتل، اوږه یې

درنه شوه، ورمېز یې کوږ کړ، رڼا یې پر اوږه پرته وه. تواب په بیرته وويل:

—زه بېرته گرځم.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

—زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

—نو چېرته څو؟

رڼا پورته شوه، د بښته یې په مخه ورکړه، تواب گامونه گړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته

و درېد. رڼا بېرته راوگرځېده.

تواب وويل:

—هدیره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبېد:

— اه گرانه! له ژونديو ووېرېږه.

— خو تر هديرې وړهاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟
رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او څو څو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ
رڼا د کورونو پر څړو دېوالونو لگېدل. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په گڼو نیالگيو کې یې د
جُوجُو غږ واورېد:
— د پخوانه!

تواب ورمېږ کور کې، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر
څنگ کېناست، ورو یې وویل:
— دلته څه کوو؟

— یوازې دروازې ته گوره!
تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په څېر دېوال کې لرگینې دروازې ته سیخه وه. تواب
ورو وویل:
— ولې؟

— اه گرانه! حوصله ښه ده.
هلک غلی شو، څنگ ته له لاندې لښتي د چونگېنو کور پر راتله. یو چا وتوخل، تواب په پانو کې
ننوت، مخامخ یو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدل.
تواب ورو وویل:
— دهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ورو لوبېد:
— پوهېږم تحقیق مې کړی، دلته اوږه کمې دي، د کارېز اوږه د شپې هم په واروي.
پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.
تواب وویل:
— ولې ناست یو؟

ځواب یې وانه وړېد. یو دم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولگېد، له دروازې یو سر راووت، یوې
بلې خواته کور شو، پله نیمکښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وویل:
— ودې پېژانده؟
— نه

— تره دې دی.

تواب په بېره له سترگو پانې لیرې کړې، خیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي خبرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

— تره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتې ټوپ کړ، د هدېرې خواته یې ګرځېدې ګامونه واخیستل. جُوجُو وویل:

— بس! همدومره.

د پاڼو په مینځ کې د بتې ګوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هدېرې ښکارېدله هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیتي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وویل:

— تره دې یوې کونډۍ ته ورځي.

د تواب زنگنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

— تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازي چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تردې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېوت.

جُوجُو غلی شو، یو دم یې وویل:

— اه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُوجُو وویل:

— خوابدون مې نه درباندي لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونيول چې یوه تېرې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژرغوني غږ وویل:

— باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده بېره، په ملا پسې پنځه

وخته لمونځ، ثوابي روژې... توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

—د يو چا په ظاهره مه غولېږه!

هلک ورو ورو سونگېده.

جُوجُو وويل:

—غواړم چې د کونډې په اړه هم يو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوتې دي، بايد هوارې ته لاړ شو.

توابع په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وويل:

—تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شگلنه ځمکه پلټی ووهلې.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولې څلور کونجه وېرې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

—دلته مې د کونډې په اړه يو څه ليکلي دي. غوږ ونيسه! يو پردی سړی، يوې ښځې ته راغی، يو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، خو چرموړلي لوتونه يې سترگو ته ونيول، يودم يې کوکه کړه، په چيغو چيغو يې وژړل، سړيې څو ځله پردېوال وواهه، ټکری يې ورواخيست، انگرې ته ووته، د څا پر بېلر يې د دواړو لاسونو ډنگرې گوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته يې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپينو ستورو ټال خوړ. يودم يې کوکه کړه، خولې ته يې لاس ونيو، سا يې تر پزې راوخته. هغې ژړل او زده د بېلر پر مخامخ ژۍ ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوبښکو د لوېدو غږ اورېد. ښځې پورته وکتل. په غريو کې يې وويل:

—اه خدايه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پيسو ورکړ.

يودم د بېلر پر ژۍ کېناسته، پښې يې څا ته وروغځولې، ناڅاپه يو غږ راغی:

—ادې! تېرىم.

ورو مې کتل، په چوتره کې يو څلور—پنځه کلن بېر سړی هلک ولاړ و.

کونډې منډه ورواخيسته، ماشوم يې پر خپل ټټر پورې ټينگ ونيو، په چيغو چيغو يې

وژړل... مور ژړل، ماشوم غلی و.

وروسته دواړه يوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، يوه وړه نجلی پرته وه، اووه

کلنه، يا تر دې يو څه ډېره، خو نجلی وچه کلکه وه، کله کله به يې زگېروى شو، وبه يې توخل،

تېزه تېزه ساه به يې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یوازې خړ پوستکی پروت و.
 کوچني هلک په وره ژبه وویل:
 _ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
 بنځه غریو واخیسته:
 _نه گرانه! خور ته دې خپه وم.
 یو دم یې تر ماشوم لاسونه راوگرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
 وروسته یې په ژړا کې وویل:
 _د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت راکوي.
 هلک خپله مور پر تندي ټکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، بنځې پر خپل مخ ټکری ورکش کړ، په ژړا
 کې یې وویل:
 _اه گرانه! د لیدو ور نه یم. مه راته گوره.
 ماشوم په خواره خوله وویل:
 _ولې؟
 بنځې خراغ ته ورپوه کړل، هماغه د خپلو اولادونو تر څنگ پر زاړه لیکې لیکې تغیر پرېوته. ما یې
 یوازې سلگۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه راووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
 مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
 یو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه،
 ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې
 د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شرومبو کې لنډه
 ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلې.
 پیشو ته مې وویل:
 _داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
 _یو زور سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، گېډه یې نه ډکېده،
 ټوله ورځ به د کلي په ډېرانو گرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د
 ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.
 په خبره کې یې ورو لوبدم:
 _خو هلته ډېر سپی دي.
 پیشو هوبنیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:

— زور سپی په اسانه موندلی شې، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرگه گېډرې وټښتوله، خو سړي زار په سپي ته ټوپک ونيو، ډز پر پښه ولگېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له مالار وغوښته او خپله مخه یې ونيوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زور سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې خټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونگرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې

کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیگریې په تابوت کې راوړ،

کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشته، و پښته یې شکول، خو گټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو

پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه

دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ورمخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته

مجبوره شوه، خود انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي موندله وروسته یې لور

ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

— کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وویل:

— تره دې شرط ورته اېښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب یې په خبره کې ورولوېد:

— تره مې باید خپله سزا وويني.

جُوجُو وویل:

— اه گرانه! دومره سر مه پسې گرځوه! ماته یې پرېږده.

* * *

تواب سترگې رڼې کړې! موريې تر څنگ ناسته وه، هغې ورو وويل:

— سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خیرنې پیالې، توره چایجوشه او له

پاستو ایستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له څا بوکه را وایسته، څولپې اوبه یې مخ ته ور

واچولې، د تره له غوسې ډک غږ یې واورېد:

— ووا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندې مردار مخ دې نیولی دی، خدای ته به څه وایې!

تواب وروکتل، تره یې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

— دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ورواخیست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ یې د خولې خوند بد و، غرمه یې کور ته زړه نه

کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتې پر ژۍ کېناست، پښې یې اوبو ته وروغځولې، یو دم یې تلې

وتهڅېدې، ناره یې کړه، په بیرې ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

— زړه مې دې بوت را وایست.

بېرته غلې کېناست.

جُوجُو وويل:

— چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې و خوځېدې:

— تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدیري.

جُوجُو وويل:

— ما یې فکر کړې!

تواب په حیرانۍ ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

— له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

— ولیکه!

— څه؟

_ولیکه! تا دیوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس! په دوو، دریو ورځو کې به د
 ټوپک خوله درواوړي!
 جُوجُو غلی شو، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:
 _ښایسته خط نه لرې، خوبیا هم ښه دی، لوستل کېږي.
 کاغذ یې د هلك له لاسه کش کړ.
 تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل ورو
 یې وویل:
 _ښه نو، دا خط څه کوي؟
 ځواب یې وانه وړېد، ورمېږ یې کور کړ، جُوجُو نه و.
 تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد، مازیگریې اوږه وخوځېده. خور
 یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:
 _پلار مې ډاکټر راووست.
 تواب په بیړه کېناست، سترگې یې وموښلې:
 _څوک ناجوړه دی؟
 _للا مې سرې تېږ نیولی، په دې گرمې کې غبرگې برستنې ورباندې پرتې دي.
 تواب ولاړ شو، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکاری ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.
 تواب خپل تره ته وکتل، لږې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.
 تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:
 _جُوجُو!
 ځواب یې وانه وړېد. منډه یې واخیسته، د کلاد دروازې تر مخ ودرېد:
 _جُوجُو!
 باغ ته لاړ، د انگورو د ټاکونو په مینځ کې ودرېد، چیغه یې کړه!
 _جُوجُو!
 پرررر، شو، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.
 تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخنډل:
 _کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وگرځېدې؟
 تواب په غوسه وویل:
 _ځان راوښییه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

پر پوله سپينه رڼا را وگرځېده:

— اه گرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!

— نو تاڅه وکړل؟

— هېڅ! کونډې ته يې يوه ارزان بيه گوتې. اخيستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و،

گوتې. او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری يې د زغملو نه و، غوسه راغله، پرېزه مې خوله ورو لگوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته يې وکتل، رنگ يې والوت، کاغذ يې ولوست،

چيغه يې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ورو لوېد:

— که يې زړه درېدلی وای، بيا؟

جو جو وويل:

— څوړېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ يې څنگه په خپل کور کې

خط او گوتې په خولۍ کې ورته کېښودل.

جو جو غلی شو، وروسته يې يو دم وويل:

— له کونډې سره مرسته کوي؟

— هو.

— نو يو بل خط هم وليکه دوه، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو

افغانیو تيارول او که دېرش مرمۍ؟

دا هم وليکه چې پيسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به ليرې گرځي.

تواب په حيراني ورته کتل.

جو جو وويل:

— بله چاره نه وينم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووايه چې له فوټباله راتلم، له گڼو ونو يو

ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه يې لرل، سترگې يې سړې وې، پر مخ يې يو لوی تازه

پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه يې د توپانچې ميل راوتلی و. همدا پاکټ يې راته ونيو.

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې لاس یې وروغځاوه، نرۍ خانګه یې په دوو ګوتو کې ټینګه کړه، کړس شو، خانګه ماته ملا، لاندې وڅړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، ږنگ دېوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوړه وچو بوټو نیولې وه.

تواب ورو وویل:

—جُوجُو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونګ نارې کړې، تواب په بیرې پورته وکتل، د ونې په ګڼو پانو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې وربخې وروانې وې، له کلي د سپیو غیا راتله. پانې و خوځېدې، هلک په بیرې ولاړ شو.

جُوجُو وویل:

—زه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، بېرته کېناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

—وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

—بېخایه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

—اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

—یوه ښځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وېروونکې خبرې یې ورته

کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، موریانا به دې دارنګه کیسې درته کړې وي، څوک چې په

ماشومتوب کې ووېږي، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې ږنگو دېوالونو ته وچې سترګې نیولې وې...

جُوجُو وویل:

—مه وېرېږه، موږ ګان دي، په رالوېدلو وچو پانېو خېژي.

تو اب هما غسي ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

—ا ه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.

جُوجُو غلى شو، چوپه چوپتيا وه، پر پانېو د موږ ګانو د تېرېدو غبراته، ليرې يوه چرچرک نارې

وهلې...

شېبه ووته، جُوجُو وويل:

—اوس يې وخت دى، تره دې بايد راغلى واى.

تو اب په خبره کې ورو لوېد:

—راځي!

—دا ه يې؟

هو، پرون ما ښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي خپره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې

ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړى و. خو سهار

ته په خپلو پښو تر موټره ورغى، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنگ يې ژېړ و، مازيګر پلى

کور ته راغى، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر

واخلي.

جُوجُو وويل:

—نيکه يې قانع کړ؟

—تره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنگه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.

کړپ شو، تو اب ځان تيت کړ، پانې يې ورو له سترگو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و،

يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.

جُوجُو ځانگې وښورولې، د تو اب تره يو دم چيغه کړه! زنگونه يې پر ځمکه ولگېدل، په زوره يې

وويل:

—د خداى له پاره! واړه ماشومان لرم!

جُوجُو يوه ځانگه ماته کړه، له کړپ سره، سړى پر ځمکه پرېوت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!

—توبه مې ده، بد مې کړي، د خداى روى ومنئ، بيا به داسې نه کوم.

سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تو اب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې

ننوت.

جو جو وويل:

دا خو ډېر بي غېرته وو...

تو اب په خبره کي ورو لوېد:

له رسوايي ډارېده.

جو جو وويل:

راځه!

دواړه د ژرندي ناوې ته ودرېدل، تو اب غوټه خلاصه کړه، د زرگونو پنځه ترلي بنډله وو.

جو جو وويل:

دا پيسې بايد کونډې ته ورسوي.

تو اب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

جو جو وويل:

زړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.

تو اب نيم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازي ته ولاړ و. هلک د دروازي په ليڅک کي ترلي

غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، يوه تيرې يې له خاورو راپورته کړه، دروازي ته يې ونيوله او

دروازه يې پرې وټکوله.

منډه يې واخيسته او دروازي ته مخامخ په گڼو نيا لگيو کي کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د

دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدل.

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.

جو جو د تو اب پر ورانه چونډۍ ولگوله.

تو اب ورو ولاړ شو، بيا يې دروازه وټکوله، په منډه يې ځان تر نيا لگيو را ورساوه.

د کونډې وار خطا غږ يې واوږد:

څوک يې؟

وخت ووت، دروازه هماغسې ترلي پاتې شوه.

جو جو وويل:

يو ځل بيا!

تو اب غلي ولاړ شو، داخل يې دروازه يې په شدت وټکوله.

کونډې وويل:

څوک يې؟

جُوجُو ناول

دروازه خلاصه شوه، وار خطا بنځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. بنځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوټې ته پام شو، وروايې خيسته او کور ته ننوته. جُوجُو وويل:

— راخته!

تواب په حيراني ورته کتل...

جُوجُو وويل:

— زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شي، نو په ما پسې راخته.

تواب حرکت ونه کړ.

جُوجُو وويل:

— مه وېرېږه. نه دې وينې.

تواب وويل:

— خو دروازه ترلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه وړېد؟

جُوجُو په خبره کې ورو لوبېد:

— اه گرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلې.

تواب دروازه ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازه ځنځير ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکېنه شوه. هلک په احتياط انگې ته ورننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولۍ و، ان يو شين ډکۍ هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کورنېالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يودم خراغ ولګېد، تواب پرېوت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

— دې خواته!

هلک وروښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يودم يو بڼدل ورواخيست، خراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناخاپه وخنډل، خندا يې زور ونيو، دهغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيراني يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

— ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟

بنځې مخ ورواړاوه، يودم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ورواخيستې، په خوند يې وويل:

دومره پیسې مې په ژوند نه وې لېدلې.
ماشوم غلې و.

ښځې وویل:

اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وگرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:

دوډۍ به ډېره وي؟

هو زړه! سهار به یوه گونۍ اوږه راوغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلی و سونگېده. ښځې د هغې خوارولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستی لورې، سترگې رڼې که!
نجلی هماغسې پرته وه.

ښځې وویل:

وگوره، پیسو ته وگوره! ټول زرگون دي.

نجلی مړ اوې د مور په لاس کې نیولي بندل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
چا راوړې؟

ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:

نه پوهېږم!

چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ملایکو!

ټول غلې وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خرې دېوال د ماشوم د بېرو وېښتو سیوری لږزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انگړه ووت. مخکې لاړ. تر هډ پرې تېر شو.
جُوجُو وویل:

نېک کار خوند نه لري؟

تواب څرېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

سمه ده، څه مه وایه.

وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاگ ستوني ستغ اوږد
وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تېرېدل.

جُوجُو وويل:

— کور ته نه ځي؟

تواب سوړ اسويلی وایست:

— نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.

غلی شو.

جُوجُو وويل:

— بیا ژاړې!

— نه.

— ما دې په سترگو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته ډنگېدلې، اوبسکې وې.

تواب ټوخي واخیست، یوه شپېه یې وټوخل، ویې ویل:

— کونډه او د هغې ماشومان مې سترگو ته ولاړ دي.

جُوجُو په خبره کې ورو لوېد:

— اه گرانه! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.

جُوجُو غلی شو، یو دم یې وويل:

— اورې؟

— څه؟

— د بېلچې غږ.

— هو، خو ډېر لیرې دی.

جُوجُو وخنډل:

— دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.

تواب وويل:

— نو دا وخت؟

جُوجُو په خبره کې ورو لوېد:

— راځه! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.

دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم یې په مخه ورکړل، تېرو لوڅو ته ودرېدل. تر لوڅو وړهاخوا یو

چا د کارېزاوبه اړولې.

تواب په بیرې وويل:

— دا خو تاجو دی، ده پروڼ اوبه ولگولې. نوبت یې تېر شو.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

د اوبو په غلا پسې راوتلی.

اَه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې گڼي.

اوس خو يې وينې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وويل:

راځه!

دواړه بېرته شاته وگرځېدل، له گڼو چنارانو ووتل، د زنگولي غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره گډه و.

تواب ته غوسه ورغله:

د خدای له پاره، کوچي شنو تاکنونو ته رمه ورپرې اېښې.

دواړه د پخڅې تر څنگ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پردېوال له راغلیو څانگو يې

زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.

تواب څرېدلی سرد کلا خواته روان شو.

جُوجُو وويل:

ځينې نورې خبرې هم شته.

ځواب يې وانه وړېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخت، سپين ښويه بوجان (زړي) ترې را ووتل، خټکي ته يې د تېره بوت

څوکه سيخه کړه، خټکي له جوړنگ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود،

يو دم يې د پالېزه پر جوړنگانو خپرې کړې. لاندې بوټي له بېخه راوتل.

تواب سترې شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه ربېله. ورغی، په لوړ غږ يې وويل:

پالېز مې دې له بېخه را وايست.

په رشقه کې د لورد تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې سترگې يې له چخړو ډکې وې.

په سره سينه يې وويل:

په سد يې؟

د تواب شونډې و خوځېدې !
 _ تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې گوره !
 د سړي تندى تريو شو :
 _ غټان په خپل نوم مه بوله !
 هلک غبرگ لاسونه د سړي سترگو ته ونيول :
 _ ها ! نوکانو ته مې وگوره ، له خټو ډک دي .
 سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه ، تواب هم گرځېدې گامونه پسې واخيستل . سړى د پټي په
 کونج کې را ايستل شويو جوړنگانو ته ودرېد .
 يوه شېبه غلى و ، بيا يې يودم ځمکې ته لاس کړ ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په گوتو ورغله ، تواب
 سرتپه کړ ، هندوانه پر پوله ولگېده ، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله .
 سړي تېرې ته لاس کړ ، تواب چيغه کړه !
 _ ته غل يې ، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې .
 د سړي له لاسه تېره ولوېده .
 تواب وويل :
 _ تا د گل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل ، يوازې دوه پټي لري ، خو ته د کارېزه سلامت شواروز
 خورې ، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !
 سړي حيرانې سترگې ورته نيولې وې .
 تواب وويل :
 _ په جومات کې يې وایم .
 سړي يودم وخنډل :
 _ ټول پالېز تر تا جار ، ټوکې مې کولې ، نه يم په غوسه .
 بيا يې خپل جيب ته لاس کړ ، شلگون يې راوايست :
 _ هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلي .
 تواب روان شو ، مخکې لاړ ، شاته يې وکتل ، سړي شلگون ورته وښور اوډ .
 د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل :
 _ ښه دې ونه کړل .
 د تواب شونډې و خوځېدې :
 _ اوس کوچيانو ته ورځم .

جُوجُو وويل:

— اه گرانه! بدو ته په بدو خواب مه وايه.

تواب خړېدلی سر روان و.

جُوجُو وويل:

— مکتب به څنگه کوي؟

— اول سات خالي دی.

تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدې.

ولاړې وې.

جُوجُو وويل:

— د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړي؟

غټ کوچيانې سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپي ځای پر ځای ودرېد.

وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوږه پورته کړه، بېرته کېږدې، ته ور وگرځېد.

بکس دروند شو:

— دلته يې نه شي موندلی.

تواب وويل:

— ولې؟

— سپي را ياده کړه چې بېگاني رڼه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړي.

د تواب تندۍ تريو شو:

— سپي دروغ وايي!

جُوجُو وخنډل:

— اه گرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې گڼي.

تواب پر يوه هواره تېره کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خړو لنډ

لنډ گامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

— د کوچيانو ژوند سخت دی.

تواب وويل:

— خوماته خوند را کوي.

جُوجُو وخنډل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه !

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

— راخته !

— چېرته؟

— دا خوند باید له نږدې ووينو.

هلک ورو روان شو، له یوې کپږدۍ یوه بوډۍ راووته.

تواب په شونډو کې وویل:

— د کورتو اخیستلو بانه ښه نه ده؟

د جُوجُو غږ یې واورېد:

— ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟

بوډۍ خپله چوڼداره لمن د سپي سترگو ته ونيوله. په زهیر، خوډه غږ یې وویل:

— څه غواړې؟

تواب ور مخته شو:

— د یوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا یې د انگورو په تاګونو کې یوه پاڼه هم نه ده پرېښې.

بوډۍ وویل:

— موږ مه نه لرو، مازې څو مېړې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.

تواب په خبره کې ورو لوېد:

— تږی یم.

سپي وغږېد، یو دم غلی پرېووت.

بوډۍ وویل:

— کپږدۍ ته ورننوځه، سپي خړوړی (خوړونکی) دی.

تواب وروکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز اېښی و.

تواب کپږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمخي کېناست، شاوخوا یې وکتل، څنگ ته خیرنې

بسترې پر تې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه راڅپدل.

یو دم یې غوږ سوړ شو، ورمېړ یې کوږ کې، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تواب لاسونه وروغځول، شونډې یې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

— دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

تواب يودم وتوخل، له خولې يې نړيوړنو اوبو داره وکړه.

بودی وويل:

—بسم الله

تواب جام پر غولي کېښود.

زگپړوی شو، تواب شاوخوا وکتل، پرستني وښورېدې. بودی ورغله، غبرگې پرستني يې چوله

کړې، بېر، سره نښتي ژېر وېښته ښکاره شول.

بودی وويل:

—جار!

د تواب غوږ وتخنيږد:

—لمسی يې ده، غونډل چيچلې.

تواب د پرستنو خواته وروښويږد.

بودی د نجلی مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي يې لاس کېښود، سوړ اسوبلی يې

وايست:

—لکه له تناره چې دې را ايستلې وي.

تواب وويل:

—ډاکټر ته مونه ده وروستي؟

بودی خپلې لمسی ته وچې سترگې نيولې وې.

تواب وويل:

—غونډل خطرناکه دی.

بودی يودم وروکتل:

—ته له کومه پوه شوې؟

د تواب ژبه بنده شوه:

—ما، ما

بودی وويل:

—ته بې څه نه يې، په غيبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وايي.

تواب غلی و.

بودی د خواست په ژبه وويل:

—ها زويه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرگ ښکاري. په دې لمسی خو مې يودم وکه!

تو اب په حیرانی ورته کتل.
 بودی تور واره د پگ ته لاس وروغځاوه، د پگ یې د تو اب تر مخې کېښود:
 _ها، د یوې غږ کي نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې در سره یوسه.
 تو اب ولاړ شو، بودی تر لمن ونيو، تو اب بېرته کېناست، شونډې یې و خوځېدې، د نجلۍ مخ ته
 یې خوله ورنږدې کړه، له چوف سره د هغې په بېرو وېښتو کې نښتې پالاله و خوځېده.
 تو اب په بېره له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته لېرې ودرېد، د پښو څرپکي یې واورېدې،
 ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
 تو اب کېناست. غوږ یې و تخېد. جُوجُو وویل:
 _ښه نو، ته بزرگ یې؟
 تو اب ته غوسه ورغله:
 _ملنډې مه وهه!
 جُوجُو وخنډل:
 _کوټ، کوټ، کوټ... د تندي گونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره
 غواړي، یوه گوله به دې کړي.
 تو اب غلی و.
 جُوجُو وویل:
 _یوه پوښتنه؟
 تو اب وروکتل:
 _څه؟
 غونډل انسان وژني؟
 _هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی و خوږ (وچیچه)، خو ورځې وروسته یې ډاکټر ته
 یوووړ، خو په لاره کې مړ شو.
 تو اب غلی شو، یو دم یې وویل:
 _اوس نومه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
 جُوجُو وویل:
 _بیا دې هم په قضاوت کې بېره وکړه. غونډل مې ظالم وگاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه کلونه
 همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله موږ د

جُوجُو ناول

مور کانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته یې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن وروخت او د نجلۍ غاړې ته یې خوله وروړه. تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

—ته خوشاله یې چې دا کوچۍ مړه شي؟

توab په حیرانۍ وروکتل.

جُوجُو وویل:

—ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وځوري.

توab ورو ولاړ شو، شپبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچوله دېگ سره راووته.

توab ورو وویل:

—نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوي!

بوډۍ وخنډل:

—جار، د ډانگتر کار یې نه دی، ستا دم به یې ټک پتری کړي.

یو دم یې هلک ترلاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې پرستن لیرې کړه، په خوند یې وویل:

—ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

توab وروکتل، د نجلۍ دخولې لنډه غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وویل:

—پياز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو، پر غاړه به یې وروترم، ټول زار (زهر) او ناوونه

(چرک) به یې راوباسي.

ډډ کوچیانې غږ واورېدل شو:

—دا څوک دی؟

توab په بیړه وروکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سپری ولاړ و.

بوډۍ وخنډل:

—تږی و، خو په بزړگي کې یې شک نشته، یوه چوف یې سنځله کراره پرې ایسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراره، خیرن بالښت ته یې ولي ولگول، په ډډ

کوچیانې غږ یې وویل:

—ادې! جونگی مې خرڅ کړ!

بوډی یوډم کېناسته، تواب وروکتل، د ښځې رنگ الوتی و.
کوچي وویل:

—خوامه بدوه، په کور کې یوه لپه اوږه هم نشته.

د بوډی د تندي گونځې لا پسې ژورې شوې؟

—همدا یو جونگی راپاتې و.

کوچي ته غوسه ورغله!

—بلا ورپسې! زېځي (هلکان) خوله لوړې نه شو مړه کولای!

مېرې رمباره کړه، تواب وروکتل، دوه واړه هلکان په خوډنگرو مېرې پسې روان وو. یوه یې

پرتوگ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.

د کوچي غږ یې واورېد:

—مړی خورې؟

تواب ورو مېرې کوډ کړ، کوچي ده ته کتل.

تواب په بیړه وویل:

نه.

تر کېږدی ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ وړاړاوه، په وېره یې وویل:

—د انجلۍ ډاکټر ته بوزه، مړی.

کوچي چيغه کړه!

—گل اندامې! دا چای زارزکوم دې پسې څه که!

ښځینه غږ یې واورېد:

—څوځ خوله (اور) نه اخلي، لاندې دي.

تواب ښی خواته وکتل، په څر، پنډ لوگي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یوډم وتوخل، ولاړه شوه،

سترگې یې ټکې سرې وې. بېرته کېناسته، څوځو ته یې ورپوه کړل، غوټه لوگی یوې خواته کوډ

شو.

تواب په څرېډلي سرگامونه واخیستل، جُوجُو یې پراوږه کېناست، ورو یې وویل:

—هلکانو ته وگوره!

تواب سرپورته کړ، بې پرتوگه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونگېدل،

بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی وراچاوه.

جُوجُو وویل:

— اوس پوه شوې چې کيچيان سخت ژوند لري؟

تواب يې په خبره کې ورو لوبد:

— زه څه خبر وم، په کتابونو کې يې ډېر صفت راغلي، ان لوی لوی شاعران او ليکوالان يې لا په

صفت نه مې پرې.

جو جو وخنډل:

— اه گرانه! په دې خبرو پسې مه گرځه زه دوي، درې ورځې له کيچيانو سره وم، ډېر څه مې ليکلي،

خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جو جو وويل:

— شاعران او ليکوال دې ياد کړل، ما هم د دوی ځينې ليکنې ولوستې، خو زه ډاډه يم چې کيچيانو ته يې پر پاڅه سړک د روان موټر له ښيښو ور کتلي دي، دوی له ليرې د هغې پيغلې کوچۍ تصوير را اخيستی چې په اوبانو پسې روانه ده، خو هېڅکله يې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې يې تلليو اغزيو ته پام نه دی وراوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته يې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې يې د سترگو شاوخوا گونځې نه دي ليدلي. جو جو غلی شو. تواب هماغسې څرېدلی سر روان و.

جو جو وويل:

— شرط تړم! که په همدې شاعر او ليکوال يوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړي، تر سهاره به يې سپر مې ټينگې نيولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کيچيانو د ژوند په صفت نه مې پرې، خو که ورته ووايي چې يوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به يې د تشناب کاغذ سپر موته نيولی وي. يوه شېبه يې د موټر له ښيښو يوه کوچۍ پيغله ولېده، سل مخه يې په صفت ډک کړل. جو جو غلی شو، د تواب پر اوږه يې چونډۍ ورو لگوله:

— پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟

تواب وويل:

— څه وکړي؟

— ښه پوښتنه ده. په اوبو پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترگه وگوري، د هغې کوچۍ سرې سترگې دې وليکي چې په لنډو څو څو اور بلوي او سړي يې له لوگي ډک دي. هغه نجلی دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه

جو جو ناول

لري. هغه به پر توگه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنگېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ورتباه کړه.

تواب غلی و.

جو جو وويل:

— راته ووايه چې گټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جو جو وويل:

— واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ورواړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې و خوځېدې:

— مکتب را ورسېد.

اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

— يوازې تفدانی پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوي تفدانی يې پر هوار گېلم کېښودې.

ملک وويل:

— ښه ځای دی، هوا چلېږي.

خپلۍ يې وايستې، پر رنگارنگ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښي بالښت ته

يې ډډه ووهله، ويې ويل:

— د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بېرۀ ځواب ورکړ:

— کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

— ناوخته شول.

کلیوال غلي وو.

ملک وویل:

—توابه زویه! د جومات بام ته وروڅېږه!

تواب پر خټینو زینو وخت. شمال لور ته یې وکتل، د بنښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږي کور.

کر، لمر یې سترگو ته سیخ شو، بنی لاس یې پروړوځو کېښود، په لور غږ یې وویل:

—د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

یوه کلیوال خوله پورته ونيوله:

—خو کسان دي؟

—نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د گلدین کاکا تر سنځلو راتېر شول.

هماغه سړي ور غږ کړل:

—څوک دي؟

ملک وخنډل:

—یاره میرا حمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو څنگه به یې

وپېژني!

نورو کلیوالو وخنډل.

تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واپړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکۍ

ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت خانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو،

خیرنې خولۍ او سپین پټکي ښکارېدل.

غرهاری شو، دوې ټیټې نرۍ هلیکوپترې راغلې، تکې تورې وې، د بنښته یې په مخه ورکړه، له

خپلو سیورو سره یو ځای تلې.

تواب ودرېد، چیغه یې کړه!

—نور هم راغلل!

له لاندې یوه کلیوال په لور غږ وویل:

—موټر دي؟

—هو.

—خو دانې؟

—نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

جُوجُو ناول

تو اب مخکې لار، په خېر يې د بښتې ته وکتل، د مخکيني موټر بښېنه برېښېدلې، نور په دوو کي پټول.

تو اب د بام پر دود کش مټ ولگاوه، يو دم شاته لار، له دود کشه سرې غومبسې راووتې. تو اب په منډه له بامه کښه شو.

ملک وويل:

— چانه ودرته ويلې!

د تو اب شونډې و خوځېدې:

— بمبرې (غومبسې) وې.

کليوالو و خندل.

— تو اب ويالې ته وروگرځېد، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته وړ واچولې، اوږه يې درنه شوه.

جُوجُو وويل:

— څه خبره ده؟

تو اب په بېړه شاوخوا وکتل، كليوال ليرې و:

— مرکه ده.

— هغه د چرگو پر سرد مري کيسه؟

— هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تو اب په پښو ودرېد، له تنگې کوچې درې موټره راووتل. دروازي خلاصې شوې، ټولو سپينې او ژېړې لونگۍ تړلې وې، ملک او كليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.

جُوجُو وويل:

— په دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه بڼه ده.

تو اب غلې و.

جُوجُو وويل:

— نږدې نه ورځو؟

تو اب له توت سره ودرېد.

يوه كليوال وويل:

— وه هلکانو، هلي شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.

تو اب او څو نور هلکان ليرې شول.

جُوجُو وويل:

— غم مه كوه! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپكه شوه.

* * *

تواب كوتې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه كې خړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

— خه وخت راغلي؟

خواب يې وانه وړېد.

تواب، كمپله پر پښو وركش كړه، اوږد پرېووت.

جُوجُو وويل:

— دې ته نو انصاف نه شو ويلای.

تواب كېناست.

جُوجُو وويل:

— اجب منطق، قتل وروړو كړ، په بدۍ كې يې خور لاره.

تواب ورو وويل:

— په دې خبرو پسې مه گرځه!

جُوجُو وخنډل:

نو تاسو په كومو خبرو پسې گرځئ! خه ته ارزښت وركوئ؟

يو دم يې بستري ته ورتوپ كړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

— دلته مې ځينې ياد دابستونه ليكلې دي.

۱۵۴۴ كال، د تور ستوري دولسمه

غلي شو، تواب ته يې وكتل، ويې ويل:

— ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ كال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد دابست درته

لولم.

تياره وه، پر پاڅه سړك مې څو موږكان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلي دانې يې ټولولې.

يوه موږك ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې كړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

له ماښامه وروسته موټر نه شي راوتلی. کړپا مې واوړېده، ورغلم، د پاڅه سرک پر غاړه څو څر
دوکانونه ولاړول. غوږ مې ونيو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې
یو څه خلاصول.

د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ورو لگوله، سپي ټوپ کړل، لیرې
ودرېد، په وارخطايي یې وویل:

— فکر مې وکړ چې انسان دی.

بهرته خپل ځای ته راغی، وربوز یې پر خاورو ولگاوه، سترگې یې پټې کړې.
ومې ویل:

— دا سپي څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړمې یې وایست، په خوبولي غږ یې وویل؛
له خوبه مې مه باسه!
مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترگو وویل:

— څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیانې یې ولگولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د
لمر په واسطه یې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلگونو گروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې
روښانه کړی و. خوله څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه
درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې
پیسي شمېرلې.

جوجو غلی شو، رڼا ته یې لاس ورووړ، ویې ویل:

— بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري دیارلسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې لیکلۍ تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیرې د باندې ورغلم.
تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهارۍ مې واوړېد، پورته وختم، څو وار خطا
هیله مې ولېدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې زبون وهل شوی و، خو بلې راته
ووویل چې د پاڅه سرک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوږه لانه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سترېل شوی شل متره اوږد،
پوخ پل ماته ملا پروت و.

جو جو ناول

ليري په ونو کې پانې و خو خېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې ډېرې يې درلودې، يوه يې د موټر بېټرۍ په لاس کې نيولې وه، بل په روان حال کې نرۍ سيم ټولاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تگ يې عادي شو، يو بل ته يې د پله د نږدو مبارکي ويله.

جو جو غلی شو. ورو يې وويل:

دې ته وايي وطن دوستي.

تو اب رها ته کتل.

جو جو وويل:

د تور ستوري خوار لسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي ليدلې، په سمه خبره کې يې کاوړگه دی. دوی خدا نه پېژني. که يې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره يې خندلي دي. يو ماښام يوه جومات ته وروگرځېدم، لويان او ماشومان ناست ول، د يوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخنډل، ډېر هومره چې سترگو يې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خود خدا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د يوه سړي له ډېرې خدا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراگشت له پاره يوې کنډوالي ته ورغی، هوا يې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خود ده ونه خندل، برعکس، قواره يې جدي ښکارېده. بله ورځ يوه ښځه له خرې ولوېده، پرېنگه ونه ناستو کسانو له ډېرې خدا خپلو تشو ته لاسونه نيولي وو.

په هماغه مازيگر مې په يوه بل کلي کې ډله ځوانان وليدل، نږدې ورغلم، په يوه ليوني پورې يې پلاستيکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ يې ورته ويله، د خدا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پراخوره ولاړ خړه هم خندل، خود هغه خدا منطقي وه، خړه د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جو جو غلی شو، تو اب ته يې وکتل، ويې ويل:

کوم کار مو سم دی؟

تو اب وچې سترگې ورته نيولي وې.

جو جو وويل:

د خپلو ياد دښتونو بله برخه به درته ولولم.

يوه ورځ يو څه ليرې لارم، د وهل شويو ځنگلونو په اړه مې تحقيق كاوه. سوي او گيدړه مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی وړپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې. د خپرې د يوه سپېره نيالگي پر بڼاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لگېدلې، شنهارۍ يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سړيې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېنسته يوې بلې خواته کېدل. يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولي ولگول. نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکي پرېښي ول، نجلی تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېنسته پر سپين مخ راوستل، نجلی پر مخ لاس تېر کړ، خولا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېنسته سربښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيزې وړه ټوټه بېله شوه. نجلی منډه واخيسته، څو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنگلونه يې پر وړو تېرو ولگېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، ړنگه شوه، خړې ډبرې سړې شوې. شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته. مړه نجلی يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشی کړه. پسې ومې کتل، تريو څه ځايه روانو ځگونو تور وېنسته ورسره وړل، وروسته ډوب شول. په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلی موريدې ورځې کولې، وېنسته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلی له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې گران دی. جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل: —ورونو يې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د گرانبت حق هم نه لري. تواب رډې سترگې ورته نيولې وې. جُوجُو وويل: —بله پاڼه به راواړوم. دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وایم، خدای مې دې ووېهې که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې بېرته درنه کړې...)). اه! دا خلک څومره پريو بل يې باوره دي. يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربیې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس میدوي. بس! سپېره وړه، وربښمينه لونگی او د ژمي يو پسه لاندی يې ټول ژوند دی.

جو جو ناول

تر اوسه مې داسې څوک ونه ليد چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي،
 لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې گرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ
 کړه، وټړه، اوبو ته يې واچوه، هريو يې سياستوال دی، له سهاره تر بېگا يوه پاچاهي ږنگه کړي او
 بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.
 جو جو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

دې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد...

جو جو پردېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

خه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جويې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جو جو وويل:

دهقان مو زور دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندي تريو شو:

هغه ته يې ځواب ورکړ!

ولي؟

پرون مې پلار د وړو کڼدو بېخايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه

دی.

بيا؟

نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پتيو کې ونه وينی.

جو جو وويل:

نو د کڼدو بېخايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې و خوځېدې:

له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې بېگار به وړې.

واضح يې کړه!

دلتہ پر دھقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروږې وړل، ژرنده، د بامونو کاگل

تواب په بېړه ولاړ شو، بېل يې ورواخيست، جوارو ته اوښتې اوبه يې وتړلې.
جُوجُو وويل:

بېگا ډېر بې خوبه وې.

تواب غلې و.

جُوجُو وويل:

بېگا ناوخته دهغې نجلۍ کور ته لارم چې په بدو کې يې ورکړه. پوهېږي! ځان وژني.

تواب په رډو سترگو ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

نجلۍ د تناره په خونه کې يوازې ناسته وه، کاسې، پيالې، دسترخوان، مالگه، مرچ، هرڅه تيت او توشپلي پراته وو.

نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ يې تورې ليکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې يې رانجه گډه و. د موږک ژړا مې واوږېده. په دېوال کې جوړ شوې غار ته ورننوتم، يوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستيک کې يې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو موري يې ترلکۍ ټينگ نيولې و. ماشوم مې په لوږه نه لوږېده، پلاستيک ته مې لاس وروغځاوه، خود موږک موريو دم چيغه کړه!
پام!

په حيراني مې ورته وکتل.

د موږک مور وويل:

زهردي.

لاس مې راټول کړ.

د موږک مور وويل:

په دې زهرو موږکان وژني، خاوند مې تېره مياشت همدا د غنمو رنگېدلې دانې وخوړې، شېبه وروسته يې په گېډه درد شو، سپين نس را واوښت.

په خبره کې يې ورولوېدم.

نو دا زهر دلته څه کوي؟

د موږک مور وويل:

لومړی مې زوی ترلکۍ ونيسه.

هماغسې مې وکړل.
 د مورېک مورد باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
 د مورېک مورد وچې ډوډۍ له يوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
 کوچنۍ غلۍ شو، ډوډۍ يې وراخيسته، کونج ته کرار پرېوت.
 مور يې وويل:
 _مازيگر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته وروختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لنډو سپينو پاڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدل.
 مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
 وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
 زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انگړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟
 وړې نجلۍ په وار خطايۍ وويل چې له زانې سره کارېزه ته تللې وه، دواړو منگي ډک کړل، کور ته د راتگ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور وليده، غوا يې اوبو ته وروستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منگۍ ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
 د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان خوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انگړه د باندې ووت.
 کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلگۍ يې وهلې.
 مور يې په خواره خوله وويل:
 _قسمت به دې همداسې و.
 زانې يودم چيغې کړې:
 _هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
 د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
 مورېک غلۍ شو.
 ومې ويل:
 _ټوله کيسه راته ووايه.
 مورېک چيغه کړه!
 _مه!

يودم يې زوی له لکۍ ورکش کړ.
ورومې کتل، د زوی تېره نوکان يې لا په پلاستيک کې بند و.
د موبک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونيوله، زوی يې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټينګ کړل،
خولا يې هم گردې وړې سترګې له غنمو نه اړولې.
د موبک مور وويل:

تر ماخو ستنه دلته وم، د لوبښو کړپامې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاتين بل و، زانې ناولي
لوبني پرېمينځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې يې د لاتين رڼا
ښکارېدله.

وروسته يې ډک تشت پرې بولي لوبني د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پيڅکې ته ور
لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موبکانو د زهرو پلاستيکي خلطه پر غولي
کېښوده. کيناسته، د غنمو رنګ شويو دانو ته يې وکتل، يودم يې چيغه کړه.
زانې ترډېرو ژړل، وروسته سلګيو واخيسته، پورته يې وکتل او لاسونه يې لپه کړل.
ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلی شونډې خوځېدلې.

د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه يې اوبښکو وهلي و.
بيا يې پلاستيکي خلطه ور واخيسته، ورغوی يې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته يې ورووړ،
ناڅاپه کړپ شو، ژر يې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې ترژۍ ونيو او غار ته مې راکش کړ.

له چوترې نرۍ غږ راغی، مور يې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه ويد بدل ښه نه دي.
د زوی زګېروى مې واورېد، په خوب کې يې د پزې وړه، سره څوکه يوې بلې خواته کوله، پوه شوم
چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.

يودم پيالې وکړنګېدې، ورغلم، زانې په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې يې
واړولې، پرېمينځلي لوبني يې سره تیت کړل، تاخچه يې وکته، يودم يې کوکه کړه، د مرچواو
مالګې ډبلي يې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.
بس، همدومره.

جو جو غلی شو، ليرې د بايسکل زنگ وکړنګېد. جو جو د کچالو د بوټي ترپاڼو وروکتل، په نرۍ
لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.

سړي په لوړ غږ وويل:

نیکه دې په کور کې دی؟

تواب ورغې کړل:

— هو! خيريت و؟

— د حاجي ستار د لور جنازې ته يې غوښتی.

— کوم ستار؟

— سړي پر بايسکل پښه واړوله. په تگ کې يې وويل:

— د ړنگ کارېزد کلي.

تواب ودرېد، چيغه يې کړه!

— کومه يوه؟

— د سړي غږ د بايسکل د ټيم له ټکا سره ګډ شو:

— هغه چې پروڼ يې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وويل:

— اه!

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نيکه پر لاسونو اوبه وراچولې چې بدنې کړه شوه.

نيکه چيغه کړه:

— روند يې، درې دې لنده کړه.

تواب غلې و. تره ته يې وکتل، سترګې يې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور

واچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي يې تش کړ، اوبه يې درنه شوه.

تواب په غوسه وويل:

— بدنې د ناستي ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

— بيره لرم، بايد خبرې وکړو.

تواب وويل:

— ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

— له ځان سره مه بونګېږه! سمه خبره وکه!

تواب وار خطا شو:

— څه! څه مې نه دې ويلې.

چو ترې ته ور وخوت، غلې کېناست.

نيکه چيغه کړه!

— بلا! وه بلا! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه بنځينه وار خطا غږ راغی:

— چای دم دی، يوازې پيالې مينځم.

چوپه چوپتيا شوه، د تناره له خونې د پيالو کړنگا راتله.

نيکه په غوسه وويل:

— کم عقله نجلۍ! ځان يې زندۍ (غرغره) کړې، نه د دې دنيا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ و تخنېد، جُوجُو وويل:

— ورته ووايه چې دا دنيا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وويل:

— چوپ!

د تواب پلار يو دم چيغه کړه!

— خره!

سړي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټيټ شو، چپلکه پر يوه کوچني هلک ولگېده. هلک په چيغو د اور خونې ته منډه واخيسته.

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب يې له بڼې پښې کش کړ، تواب غبرگې څنگلې خپل مخ ته ونيولې، درنه خپېړه يې غوږ ته سيخه شوه.

نيکه چيغه کړه!

— مه! هلک دی.

د اور له خونې وار خطا بنځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وويل:

— په کوران که مې نيکه ته ويلي وي.

تره يې چيغه کړه!

— مخ دې تور، ټولو واورېدل.

تو اب منڊه واخيسته، ڪوٽي ته لار، په تياره ڪي غلي ڪي ناست.
د جُوجُو خواشيني غريبي واوريد:

—وڻيه!

تو اب وسونگيد.

جُوجُو وويل:

—مه ڙاره، هسي هم خفه يم.

تو اب چيغه ڪره!

—دا وخت نود پوڻتني و؟

جُوجُو وويل:

—نن شپه ڄم.

تو اب نيغ ڪي ناست.

—ولي؟

—تحقيق مي خلاص شو.

—بيا به دي ووينم؟

—نه شم راتلاي، دلته د خوشالي خبره نشته، تردي ڇا به د غرماشين هم ڀڄي. خوتا زحمت راسره

و ايسن. مننه.

جُوجُو ورڪ شو.

* * *

تواب له وچو پانو د انگورو خو ژېړې دانې ورتولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکنونو پورې لایوه، نیمه وچه پانه باد وهله.
تواب چیغه کړه!
_اررې!!!

پسونه د باغ دروازي ته ورروان ول.
تواب له ځمکې یوه لویه لویه ورپورته کړه، لویه دروازي په زنگ وهلې اهن چادر ولگېده،
پسونه بېرته راوگرځېدل. تواب کېناست، سړيې وڅړېد، له ځمکې يې یو خلی ورپورته کړ، پر خاورو يې څو لیکې وایستې.
څنگ ته يې وکتل، یو دم يې چیغه کړه، تر پولې يې توپ واچاوه، ودرېد. ورمېر يې کور کړ، جُوجُو څړېدلی سرناست و.

تواب وویل:
_له ما خو دې زړه وایست.
جُوجُو غلی و.
تواب وویل:
_څه وخت راغلي؟
جُوجُو سرپورته کړ:
_نه اورم!

_څه وخت راغلي؟
جُوجُو په لوړ غږ وویل:
_غږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.
تواب د جُوجُو تر څنگ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترگه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.
جُوجُو وویل:

_د ځمکې د کړې له څنگه تېرېدم، را په یاد شوې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:

_کور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، توخل يې. بیا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

جُوجُو ناول

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غونډ کې یې گوته ننه ایسته، لاس ته یې ټکان ورکړ، ویې ویل:
 _په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پانې، رنگارنگ
 مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تواب وویل:

_منی دی.

جُوجُو غونډ ور نږدې کړ.

تواب چیغه کړه!

_منی دی.

جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:

_دو مړه هم نه.

غلی کېناست. ویې ویل:

_جزایې راکړه.

تواب په حیرانۍ وروکتل:

_ولې؟

_نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.

تواب وویل:

_څه؟

_تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_تحقیق مې معلم ته ورسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب

ادارې ته وروغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې

تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو،

ویې ویل:

_مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سیدونکو یې سم ژوند

درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې گران وو، غلا،

نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاد او. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه

جُوجُو چې لیکلي دي.

جُوجُو غلی شو، سړېې وځړېد، وېې ویل:

د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه وروښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.

د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په

درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پانه جایزه ورپې.

پوپو راغی او په احترام ودرېد.

د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:

پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي،

نوزه به له پوپو څخه خو پوښتنې وکړم.

د مدیر شنه سترگه ورپېده.

د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ورواړاوه:

د جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلې یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.

پوپو وویل:

داسې نه ده، زه د بنگله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستی د سړک په

لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلې دي،

په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجونې وې، مور به یې هر سهار وېښته ور

چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ورواغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی

یم، په څوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره

مخالف وي.

د اخلاقو معلم وویل:

جُوجُو لیکلې چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه، دروغ او غلا

پکې حاکمه ده.

پوپو یو دم وځنډل، غلی شو، بښنه یې وغوښته، وېې ویل:

د انو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وگرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له

یوبل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه

تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شړېدلې

وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسې یې ځای ورپاکاوه،

وروسته یې تشناب ته یو وره او په خپلو لاسونو یې پرېمینه ځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې

ان یوه نرۍ گونځه هم نه ښکارېدله.

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خوپه هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:

— د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخنډل:

— نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښۍ) ټکۍ دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!

— د قسمونو په اړه يې څه وايي؟

— قسم خپل شخصيت ته تاوان گڼي، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:

— جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سريو بل وژني؟

— نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي،
خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل
شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب،
ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.

يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو گڼه گڼه وليده، ورغلم، يوه وره نجلۍ د موټر تر ټايرلاندې وه. مور
يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې
يووړ. د پوليسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ورروان شو.

د اخلاقو استاد وويل:

— د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنگه رويه کوي؟

— اه! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان
په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راگرځولې دي. انسانان وېره لري چې
موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي.
دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله
ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.

د اخلاقو معلم وويل:

— خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايي؟

پوپو ما ته وکتل.

د اخلاقو معلم وويل:

جو جو ناول

—يوه وروستی پوښتنه جو جو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایي... له مينځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنگه دي؟
د پوپو سترگه وځلېده:

—زه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کې مې يو ماشوم وليد، خپل بيرغ ورسره و. منډې يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنگون يې ويني و، خوده په خاړو سپېره شوی بيرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کې يې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه وليدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه يې د ښښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته گټور وي.

پوپو غلی شو، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
—نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې يوازې وطن دوستي ولېده. جو جو شايد کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وويل:

—تلی شې.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پانې يوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. يوه شېبه غلی و، وروسته يې سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:

—جو جو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو بايد سخته جزا وويني. دی

تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشين کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په ياد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقيق د سپينولو له پاره مې اجازه وغوښته،

سفینې ته لارم او له هغه ځايه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورو لېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترگو په رپ کې ورساوه، مدیر او نورو استادانو د ېوال ته کتل.

د تاريخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خره کلا راغله. ويې ويل:

—دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وويل:

—د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببروینسته یې درلودل او په غاړه یې خوږ پیاز راڅرېدل.

استاد وویل:

دا؟

ځواب مې ورکړ:

د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راتول وو، دوه سپي یې سره جنگول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.

ومې ویل:

د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

بل عکس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بونېدل. استاد څو نور عکسونه هم واپول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ، جنگ و، شاته یې بنځو خوشایي تپل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پنبه داغونه اېښودل، بل... مدیر وویل:

بس دی، پوښتنه دې وکړه!

د تاریخ استاد خپل غټ غوږ وگراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:

ټول دروغ دي.

په خبره کې یې ورو لوبېدم.

تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟

مدیر چیغه کړه!

ادب.

غلی شوم.

د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:

زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لري. هماغه وخت لادې خلکو د خټو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم اور په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په دریو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي. د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

رښتيا ووايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
 دا خبره نو د زغملو نه وه. پردېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له
 ټيوتا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:
 اوس نومۀ وايه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
 د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخنډل:
 کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.
 يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
 مدير صاحب! د عکس تر شا ډېران او ډنگ دېوالونه دي. خاورې، څر کورونه، په خاورو کې بې
 پرتوگه ناست خيرون ډنگر ماشومان، سپېره مخونه، پردېوال سربېس گرد گرد خوشايي... ټول هغه
 څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې ليدلي وو، دا يې بله گناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه
 کاله مخکې عکس کې گډه کړی دی.
 مدير ولاړ شو:
 پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشين کې اېښودل.
 چيغه مې کړه!
 نه يې منم!
 د ستوري پيژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترگه يې را واپوله، ورو يې وويل:
 اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
 ومې ويل:
 خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.
 د ستورو پيژندنې استاد پردېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر رڼا د
 هسکو تعمیرونو ښيښې څلولې، تر شنو ونو لاندې پرتور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
 استاد وويل:
 دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له يوې برخې واخيست.
 بل عکس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو گلانو په مينځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال
 خوږ، له رنگه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
 بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې
 موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

نور عكسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سپړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماږه خلک، شنه او پرېوللي ځنگلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومي ويل:

__تا يوازې اباد ملکونه را اخیستي دي.

استاد وخنډل:

__اه گرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې بڼې يوه ببر سري ليوني ته په کاشوغه کې خواږه ورکول.

استاد وويل:

__دا خلک مې په يوه اسيایي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو بڼه

دي، خوار به وي، خو په ليوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

__دلته يو خوار پوند بودا بڼکاري، تر سرکه نه شوای تېرېدای، تر څنگ ولاړ سړی يې ميليونردی،

د کيمياوي سړې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه رابښکته شوی چې بودا تر سرک واړوي.

بل عکس راغی:

__دلته گڼه گڼه ده، په سلگونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې

گران دی.

مدیر چیغه کړه!

__بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره

ساده خلک نشته لکه جوجو چې په تحقيق کې لیکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

__په خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.

جوجو غلی شو. تواب ته يې وکتل ويې ويل:

__د غږد ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر

ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، اوس يې له

سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

تواب په خبره کې ور ولويد:
_دلته تحقيق کوي؟
جُوجُو وخنډل:
_اه گرانه! بيا مې مه شرموه.
ورک شو.

پای

د لراوېر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوېر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوېر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- دماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library